

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

71. ÅRGANG

6. JUNI 1959

A V I N N H O L D E T :

DEN STORE FREDSKRAFT - ABBE PIERRE HOS ARABERNE
- SOSIALE REFORMER I ITALIA - OM Å BESØKE DE
SYKE - BLIKK PÅ TIDEN - MALTESERORDENEN I SKAN-
DINAVIA - LUNDEN KLOSTER. DIKT - KONTEMPLASJON
- LITTERATUR - ANEKDOTER - NYTT FRA UTLANDET

NR

11

NESTE NUMMER UTKOMMER 20. JUNI 1959.

En grammofonplate

for sommeren?

Kom og få spilt et utvalg i

Katolsk Bok- og Bladsentral

Akersv. 5, Oslo. Tlf. 42 37 43

KATOLSK INFORMASJON

Gir saklig opplysning om den katolske kirkes tro og moral. Deres De ønsker katolsk kristendoms svar på Deres personlige spørsmål, står Katolsk Informasjon til tjeneste med sitt brevkurs. Kurset består av 10 brev som sendes Dem med 14 dagers mellomrum. Eventuell korrespondanse vil bli behandlet fortrolig og besvart av kurssets geistlige ledere. - Skriftlig henvendelse til:

KATOLSK INFORMASJON
Akersveien 5 Oslo

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSKKE KIRKER OG KAPELLER I NORGE

OSLO KATOLSKKE BISPEDØMME:	Stille	Høy-
	messe	messe
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallwards kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.30 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchaussen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 24225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.45
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.40	10.40
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallwards kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordgt. 1, tlf. 119 49	—	10.45
St. Olavs kapell	8.00	—

BØNNENS APOSTOLAT

JUNI: Om fred og kjærlighet blant mennesker ved andakten til Jesu hjerte. — Om frelse for sjelene i de deler i Afrika der Kirkens arbeide hindres.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke }
Bispegården }
St. Josephs Institutt }
Vor Frue Hosp. Nerveavd. }
St. Dominikus kirke } Oslo
Lunden Kloster }
St. Elisabethsøstrenes }
Pleiehjem }
Sta. Katarinahjemmet }
St. Franciskus Kirke } Arendal
St. Franciskus Hosp. }
St. Pauls Kirke }
Vår Frue Kirke }
Marias Minde }
St. Franciskusøstrenes } Bergen
Moderhus }
Øyenklinikken }
St. Josephs Hosp., Drammen }
St. Torfinns Klinik, Hamar }
St. Elisabeth Inst. }
St. Mikael's Kirke } Hammerfest
St. Mikael's Prestegård }
St. Theresia kirke } Hønefoss
St. Franciskus Hosp. }
St. Magnus Kirke } Lillestrøm
St. Magnus presteg. }
St. Elisabeth Hosp. }
Vår Frue Kirke } Tromsø
Bispegården }
St. Olavs Kirke, } Trondheim
Bispegården }

FRANCISKUS-CENTRUM, BERGEN

V. Torvgt. 9 III
Tlf. 14 339

Katolsk opplysnings-
og lesesentrum.

Åpent alle hverdager
kl. 9.30—13, 17—21.
Lørdag kl. 9.30—13.

OSLO KATOLSKKE MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv. 5, Oslo.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO,

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68, kontortid
kl. 12-13 alle hverdager unntatt lørdag.
Sosialkuratoren treffes etter avtale.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 7. JUNI, 3. s. etter Pinse:
Ep. 1. Pet. 5, 6—11. Ev. Luk. 15,
1—10. Mandag og tirsdag: Ferialdager.
Onsdag: Margrethe, dronning, enke.
Torsdag: Barnabas, apost. Fredag: Jo-
hannes fra San Facundo, bekj. Lørdag:
Anton fra Padua, bekj., kirkelærer.

SØNDAG 14. JUNI, 4. s. etter Pinse:
Ep. Rom. 8, 18—23. Ev. Luk. 5, 1—11.
Mandag, tirsdag og onsdag: Ferialdager.
Torsdag: Efrem, bekj., kirkelærer. Fre-
dag: Juliana av Falconieri, enke. Lørdag:
Marias lordagsmesse.

SØNDAG 21. JUNI, 5. s. etter Pinse:
Ep. 1. Pet. 3, 8—15. Ev. Matt. 5,
20—24.

TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:

TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegrd. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, Ila, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSUND N.: St. Eystein kirke, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.00	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30

DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:

TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestegrd. tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

DEN STORE FREDSKRAFT

Vår urokkelig faste tro på Jesu Kristi virkelige nærvær i Alterets sakrament finner sitt skjønne og mest gripende uttrykk i Kristi legemsprosesjonen. Da bærer vi Kristus under skikkelsen av den hvite hostie ut i det fri og innbyr hele den skapte natur til å ta del i vår takk og vår glede over dette kjærlighetens mysterium og til å stemme med oss i den herlige lovsang: «Store Gud vi lover deg.» Så som «brødet brytelse» eller Alterets sakrament var midtpunktet i de første kristnes gudstjeneste og skapte sambandet mellom Gud og dem og seg imellom, slik er det samme Alterets sakrament, Kristus Jesus under skikkelsen av brød og vin, ennå den dag i dag midtpunktet for katolsk gudstjeneste og fromhetsliv, pantet på Guds kjærlighet til oss og symbolet på enheten mellom menneskene.

Aldri har vel Kristi legemsfest og Kristi legemsprosesjon hatt så stor betydning og så stort bud til oss som nettopp nå da stormaktene holder på å forhandle om krig eller fred, om menneskehetens være eller ikke være. Nettopp nå er det nødvendig at vi har den levende bevissthet om at Gud er oss nær, at han er midt blant oss, at han er vår Emmanuel, vår *Gud med oss*. Utallige er de som i dag sier: «Hvor er Gud? Hvorledes kan han tillate at menneskene må leve i stadig angst og frykt for en total krig som kan legge hele verden i ruiner?» Slik kan i grunnen bare de spørre som ikke forstår hva Alterets sakrament er eller som ikke mer har den levende tro på dette kjærlighets sakrament.

Når vi tenker på Gudmenesket som bor i våre tabernakler, da hører vi liksom Mesterens røst: «Hvorfor er dere redde, dere lite troende» (Matt. 8, 26)? Ja, da vet vi at Gud er med oss, og vi vet også at vi her på jorden alltid er på veien til Emmaus, alltid i nød og sorg, i angst og tvil, men at han som er seierherre over død og ondskap, går ved vår side og blir hos oss, især når det lakker mot aften, når vi holder på å fortvile eller gå under i stormen. Alterets sakrament er jo pantet på Guds kjærlighet til oss, kjærlighetens bånd mellom Gud og menneskeheten, mellom himmel og jord, for det er oppfyllelsen av Jesu ord: «Jeg lar dere ikke faderløse tilbake» (Joh. 14, 18). I sannhet er det kjærlighetsbåndet mellom

Gud og menneskene, for i dette sakrament slår Frelserens hjerte videre til tidenes ende: der er han vår venn som aldri svikter, vår næring som gir oss alltid ny styrke til livets kamp, vår soning og fyldestgjøring når vi er falt i synd. Og da skulle vi tvile på Guds faderlige Forsyn? Nei, for Herren er jo med oss, og i rette tid vil han vite å stille stormen.

Til takk for denne ufattelige kjærlighet flokker all verdens katolske kristne seg på Kristi legemsfest om sin konge i den hvite hostie og forener seg med himmelens herskarene og med Guds herlige natur for å love og prise Gud: «Lovet være du som troner over keruber og skuer ned i avgrunnen... Lov Herren, alle Herrens skapninger..., for han er god; hans miskunn varer til evig tid» (Dan. 3, 54, 57, 89).

Alterets sakrament er ikke bare pantet på Guds kjærlighet til oss, det er også enhetens og kjærlighetens bånd mellom menneskene. Når utalte millioner av mennesker kan samle seg i fellesskap om ett felles midtpunkt, da fremmer de av seg selv fred, enhet og forståelse: «De har jo én og samme Herre, som er rik for alle som påkaller ham» (Rom 10, 12). På Kristi legemsfest, under Kristi legemsprosesjonen, samler alle verdens katolikker seg om ett midtpunkt: Frelseren i Alterets sakrament. Trass i alle motsetninger er de forenet i felles takk og tilbedelse, i felles bønn og trygling om fred. For et skue! Denne menneskehet som ellers kan være så splittet og sønderrevet, er nå forenet i én tro, i én bønn, i ett måltid til et hjerte- og sjelsfellesskap, som selv verdens største makt hverken kan skape eller sønderrive.

Fellestanken med Kristus er det sentrale i Alterets sakrament, for der kommer vi i organisk forbindelse med Kristus og med hverandre. Vi utgjør alle ett legem, er lemmer på ett og samme legem med Kristus som hode, og vi spiser og næres alle av det samme brød. Det er en fryktelig forbrytelse når lemmene er i strid med hverandre. Krigen, både den kalde og den virkelige, er en skamplott i de kristne folks historie. Derfor er det av aller største betydning at de kristne over hele verden på en felles festdag kan samles om det dyrebareste de eier og der blir minnet om det store bud som den felles herre og mester har gitt dem: «Dette er mitt bud at dere elsker hverandre» (Joh. 15, 12).

Og tenk: For en makt så mange foldede og bedende hender må ha over Guds hjerte! Det er hverken teknikk eller atomkraft, men bare Kristi kjærlighets ånd som kan frelse verden. Vi ser nok til vår egen forferdelse at hatet og knyttede never kan være sterke: Men de er bare sterke når det gjelder å ødelegge og styrte i grus. Det er foldede og bedende hender som er de sterkeste, for de kan lege og bygge opp igjen. Bare bønne og kjærligheten kan redde verden.

Kristus i Alterets sakrament som er kristenhetens sol, sender idag sitt milde og varme lys ut over den kristne verden. Måtte dette lys trenge inn i alle hjerter og føre dem tilbake til fredens og kjærlighetens Gud. Det er budet Kristi legemsprosesjon har til vår splittede verden. Det mest gledelig og trostefulle tegn i kjærlighetsløse tider er nettopp de kristnes kjærlighet til kjærlighetens sakrament. Av hele vår sjel og som av én munn vil vi da la våre lovsanger klinge og trygle om fred, forståelse og kjærlighet i verden.

Jac. Mangers.

Holdt som preken i St. Olavs kirke i Oslo søndag 31. mai.

Abbé Pierre vant også arabernes hjerter

Brev fra Beirut av Raymond Loir

Han fortalte oss: «Jeg regnet med bare å tilbringe natten i Beirut. Jeg ville ikke reise i ett strekk til New Delhi hvor jeg skulle treffe Nehru, og hadde telegrafert til min onkel — tidligere rektor for St. Joseph-universitetet i Beirut — at jeg ankom. Jeg ble oppholdt flere uker i Orienten.»

Abbé Pierre, som nylig har vært syk, inntar et enkelt måltid mens jeg sitter ved siden av og lytter intenst til alt hva dette eiendommelige menneske forteller meg. Man kaller ham «den moderne St. Vincent av Paul», og uttrykket i hans ansikt ligner tydelig på vår forestilling av Kristus. Han snakker til Dem. Han er der ved siden av Dem og interesserer seg for alt det De sier til ham. Men hans lysende blikk gir Dem en følelse av at han likesom unnslipper. At han allerede tilhører en overnaturlig verden hvor de dødeliges kår intet har å gjøre.

Vi spiser lunch sammen hos capucinerpatrene i Beirut. Abbé Pierre ler iblant hjertelig av noen minner som en av patrene, en tidligere studiekamerat, gjenoppvekker. Man lytter ærbødig til det abbé Pierre sier, men tenker ikke på at han er noe utenom det vanlige, for han er så enkel og beskjeden i all sin ferd at ingen føler seg det minste sjenert over å betro seg til ham.

I Libanon oppdaget abbé Pierre snart de såkalte «bidonvilles», kvartaler i eller i utkanten av byene hvor mennesker bor i petroleumstanker og elendige skur, og hvor sykdom og nød hver dag krever sine ofre.

Han betror oss: «Jeg har truffet ministre, stortingsmenn, forretningsfolk, industriledere, mennesker med god vilje. Komitéer er blitt nedsatt, det er allerede gitt gaver. Men det det gjelder, det som må til er at *alle* mennesker av fullt hjerte går i gang, slik at det kommer en dag hvor det ikke mer eksisterer «tankbyer». Der er ikke militærtjeneste i Libanon. Måtte de unge menn i stedet gi et år av sitt liv for å redde de menneskene som holder på å omkomme i elendighet.»

Det lyktes for abbé Pierre — han sa ingenting om det — å få muhammedanere og kristne til å nærme seg hverandre, til å forene sine anstrengelser for å lindre nøden blant dem som lider. I går slåss kristne i Libanon mot muhammedanere ved Basta, landets mest nevrotiske område. I morgen befinner de samme kristne og muhammedanere seg side og side i ferd med å utføre en menneskelig gjerning: å avhjelpe nøden hos andre. Det er abbé Pierre som står bak dette. De arabiske presseorganer som har omtalt abbé Pierre med aller mest begeistring, er de *muhammedanske* aviser.

Han sier det selv slik: «Når det gjelder å lindre menneskenes lidelser, kan det ikke lenger bli spørsmål om religionsforskjell eller avvikende partimenin-

Abbé Pierre fortsetter hvileløst sin kamp for de fattige og hjemløse.

ger. De som svetter og jobber side om side glemmer det aldri. De får uforglemmelige felles minner.»

Abbé Pierre har erobret araberlandene ved å røre alles hjerter. Libanon fant det riktig å tildele ham en gullmedalje. I Jordan strømmet folkemassene til ham som om han var en Messias. Overalt hørte man folk mumle: «Denne mann befri en fra egoismen.» En libanesisk millionær uttalte: Abbé Pierre gir en lyst til å bli fattig. Og kjempe sammen med disse ulykkelige som vi har oversett . . .»

Abbé Pierre — som også besøkte flyktningeleirene i Palestina — er forbauset over at intet avgjørende er gjort for å gi «alle disse ulykkelige en plass i solen igjen, og fremfor alt gi dem tilbake deres menneskeverd». Menneskeverdet, — det synes å være det som ligger abbé Pierre mest på hjertet. Det er det som redder menneskene fra fortvilelsen. Men han er ikke stemt for provisoriske løsninger, for halve forholdsregler. Slikt som risikerer å gjøre de halvveis hjulpne mer ulykkelige enn noensinne. «Flyktningene», sier han, «bør på sin side hjelpe til med å redde seg selv. De må skaffe seg lyst til å arbeide igjen. Og begynne å spørre seg selv: Kan en løsning på flyktningeproblemet finnes utenom politikken? Stormaktene — som har interesse av at freden opprettholdes i Midt-Østen — kan ikke de alene finne de millionene som trenges for at flyktningene kan bli hjulpet til å bli mennesker igjen?»

Abbé Pierre forteller om sitt opphold i India. Han oppgir tall. Han tar en rød notisbok frem fra lommen. Han har opbevart alt han har sett og hørt, alt hva Nehru har betrodd ham. I India, i Libanon, i Jordan, overalt har han bøyet seg ned over de ulykkelige. Han har gitt gode råd. Med sin milde og faste stemme sier han: «Virksomheten på landsbygden må påskyndes, det må sørges for nok arbeide, og effektive byggeplaner må iverksettes.» I Beirut deltok han

Effektive sosiale lover gjennomført i Italia

Av GEORGES HUBER

Et skritt fremover på det sosiale fremskrittets vei — med disse ord karakteriserer *Dino Penazzato*, formannen for arbeidernes kristne foreninger (A.C.L.I.), den fagforeningsloven som for kort tid siden ble godkjent av en stor majoritet i det italienske parlament.

Den nye lov gir lovs kraft til kollektive kontrakter inngått på det nasjonale plan mellom arbeiderfagforeningene og arbeidsgiverforeningene. Den gir adgang til å straffe med bøter de arbeidsgivere som utbetaler lavere lønninger enn det fastsatte minimum. Det særregne ved loven er at den omfatter en næringsgren i sin helhet ved å forplikte ikke bare de arbeidsgivere som er medlemmer av foreninger med kollektive kontrakter, men alle medlemmene av den angjeldende næringsgren, enten de tilhører en forening eller ikke.

ARBEIDERNE FORTVILTE STILLING

Hvis utlendinger skal forstå denne nye lovs sosiale betydning, må de være klar over de spesielle forhold som råder i Italia. Industrilederne i nord respekterer nok i alminnelighet arbeidskontraktene, men i Mellom-Italia og særlig i sør, er det motsatte dessverre ofte tilfelle. I disse overbefolkede områder med underutviklet økonomi er det overflod på arbeidskraft, og arbeidsgiverne faller ofte for fristelsen til å utnytte situasjonen; de unngår forpliktelsene overfor de kollektivets kontrakter ved å engasjere arbeidere med ytterst beskjedne krav... Jobben går til den som forlanger minst. Stilt overfor det fryktelige dilemma: arbeidsløshet eller sultelønn, velger arbeideren på Sicilia eller i Calabria det siste alternativ. Martret av sin egen, sin kones og sine barns sult, nøyer han seg med 500 lire, mens han har rett til 1000 eller 1200.

En slik utnyttelse av arbeidskraften er meget mer utbredt enn folk flest tror. De sjokkerende resultater av en undersøkelse som det italienske parlament har iverksatt de siste år av arbeidernes nåværende forhold, beviser det. Undersøkelsen har gjort det klart at det ikke er tilstrekkelig med sosiale lover som sikrer bedre betingelser for arbeiderne, — lovene må også anvendes og overtredelse angis og straffes. Undersøkelsen har videre vist at i Sør-Italia er overholdelsen av disse lovene snarere unntak enn regelen...

Alt dette til tross for artikkel 36 i den republikanske grunnlov: «Arbeiderne har rett til en lønn som er proporsjonal med arbeidets mengde og art, og alltid tilstrekkelig til å sikre ham selv og hans familie et fritt og menneskeverdig liv.» Denne artikkel svarer, som man ser, til den pavelige encyklika *Rerum Novarum*.

i en rekke konferanser. Og i timesvis talte han, med pannen våt av svette, talte, talte, inntrengende men mildt, og ba om unnskyldning for at han insisterte for meget på de viktigste punkter.

Lederen for «les compagnons d'Emmaus» som hans følgesvenner kalles, har rørt ved for mange hjerter til at det ikke er blitt igjen i Midt-Østen noe av dette lys som han lar skimte...

ETTER SEKS ÅR...

Allerede fra 1953 hadde *de Gasperi* et lovforslag om kollektive kontrakter på sitt regjeringsprogram. Hans etterfølgere, Pella, Scelba, Segni, Zolli og Fanfani gjenopptok det, og det er etter mange lange møter at regjeringsforslaget endelig nå i en litt forandret form, ble vedtatt av parlamentet.

De liberale var de eneste som forkastet det. De syntes det var skandaløst at Staten skulle befatte seg med arbeidskontrakter, et område som man, etter deres mening, måtte overlate til kreftenes frie spill. At dette spill, særlig i de overbefolkede distrikter, foregår på den måte at avtaler brytes og «de økonomisk svake» går under, det er en realitet som neppe gjør inntrykk på de liberale parlamentarikere...

Foruten de kristne demokrater støttet republikanerne og sosialdemokratene lovforslaget. De fikk også støtte fra ny-facistene, som i fagforeningsloven ser en felle for det korporative regimet. De to sorter monarkister som heretter utgjør det italienske demokratiske parti, stemte likeledes for regjeringsforslaget.

Ytterste venstre vaklet. Etter å ha stilt seg avvekslende mistroisk og likegyldig, ble det velvillig stemt da det viste seg at lovforslaget fikk flertallet med seg. Betegnende er det at tidligere opponerte Togliattis kommunister og Nennis sosialkommunister med voldsom kraft mot regjeringens sosiale initiativer, under påskudd av at de var udelige. Således stemte de imot jordbruksreformen, men var raske til å tildele seg selv initiativet på valg møtene.

HÅNDVERKERNE

Enda en lov som ble vedtatt av parlamentet forri måned, markerer en vellykket etappe på det sosial fremskrittets vei: loven om alders- og invalidepensjon for håndverkerne. (I Italia er det ennå ikke gjennomført alderstrygd og invalidepensjon for hele befolkningen.) Når overgangstiden er over, vil håndverkerne — kvinnene ved fylte 60 år, mennene ved fylte 65 — i første omgang få en årlig pensjon fra 227 000 til 258 000 lire. (Tilsvarende ca. 2610 til ca. 2970 n.kr.) Bidragene betales delvis av Staten, delvis av mottagerne.

For noen år siden ble alders- og invalidetrygd, som alt var innført for industriarbeiderne, opprettet for landarbeiderne, — også etter initiativ fra en katolsk parlamentariker.

Alle som har kjennskap til de sosiale forhold hos disse to yrkesgrupper — bøndene og håndverkerne — særlig på den sørlige del av halvøya og i fjelldistriktene, vil sette pris på de nye lovenes betydning i rent menneskelig henseende. Selv om de ikke ennå når så høyt som lignende lover i andre mer utviklede land i den vestlige verden, markerer de en vellykket etappe på den ofte meget steile veien for det sosiale fremskritt.

Vi minner om

DEN OFFISIELLE OPPRETTELSE AV LUNDEN KLOSTER

som vil finne sted søndag 7. juni med pontifikalmesse kl. 11.00 og etterfølgende stevne på klosterets grunn.
- Det henvises forøvrig til annonse i St. Olav nr. 10 (2. omslagsside).

Om å besøke syke

Av Reinhold Schneider

Å besøke syke betyr: å finne et riktig forhold til sykdommen. Det er langtfra lett. Budet er gitt av Kirken, begrunnet ut fra Evangeliet, som taler om sykdom i forskjellige former og sammenheng. Den har nå engang tilknytning til synden. For det er jo utenkelig at den eneste uten synd, Forløseren, noensinne skulle ha vært syk. Det er uforenlig med bildet av ham. Han sier til den helbredede: Synd ikke mer! Men Kristus sier også uttrykkelig at det gis sykdom som ikke er forskyldt hverken gjennom den sykes eller foreldrenes synd; den kommer heller for at Guds herlighet skal åpenbares. Allerede de gamle folkeslag ante det. I det 5. århundre før Kristus brukte den greske lege Hippokrates uttrykket «den hellige sykdom». Han lærte: «Alle sykdommer er guddommelige og menneskelige, og ikke overfor noen står man rådløs og vergeløs.» I sykdommen møtes altså det menneskelige og det guddommelige, mennesket og Gud.

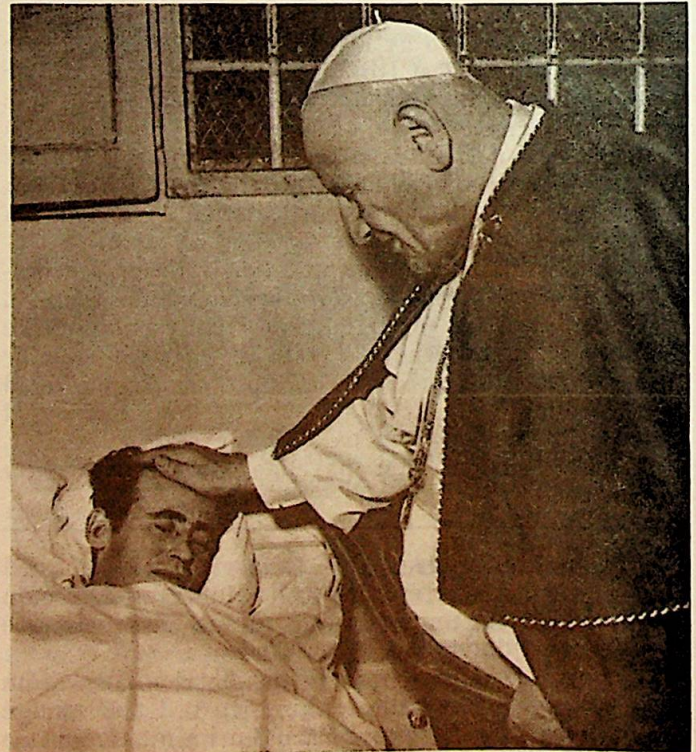
For sykdom er i sannhet noe ubegripelig. Vi kan naturligvis konstatere fysiologiske eller, hvis vi vil, etiske årsaker, men det sier likevel ikke alt. Menneskene er vel født til død, til en overgang, men dog ikke til sykdom. Med sykdomssymptomene inntreffer altså i forskjellig grad noe hemmelighetsfullt. Det er en gåte innesluttet i enhver sykdom, noe som gir den syke en slags verdighet. Sykerommet blir et vigslet sted, langt mer enda i den kristne enn i den antikke verden. Sykdom og kristendom kan overhodet ikke skilles fra hinannen.

For syk er akkurat hva verden er, og Kristus er legen; de helliges usigelige legemlige lidelser, — slik som hos Teresa av Avila og de søstre hun beretter så rystende om, hos Birgitta av Vadstena, Johannes av Korset, Therese av Lisieux, — står i en så dyp sammenheng med helgenenes eksistens og oppdrag at de kan ikke tenkes fjernet. Sykdom betyr ganske enkelt: å vente på Kristus, — slik som den syke ved den hemmelighetsfulle dammen i Jerusalem, som i hele førti år lå der tålmodig til den ene kom forbi som forbarmet seg over ham.

Den besøkende vil altså snarere motta noe fra den syke enn kunne gi noe; det venter ham et møte med det hemmelighetsfulle i menneskeheten og forløsningen. Også den syke som ikke tror kan formidle dette, — han er kalt, han er et tegn. Vår samtale, våre blomsterbuketter og bøker er ofte bare en plage, årsak til megen uro, — det rasler i papir, søstrene leter etter blomstervaser, som så kanskje ikke passer. Om kvelden må blomstene settes på gangen, om morgenen inn igjen. Våre gaver bringer ofte forandring i den atmosfære som den syke så møysommelig har funnet seg til rette i. Sikkert og visst kan en buket med blå hyasinter skape glede. Vi må forsøke å forutføle hva som er velkommen. Det er vanskelig.

For den syke ligger der med sin hemmelighet, og hans forhold til gleden er annerledes enn den friskes. Allerede det å måtte tenke kan virke trykkende. Vår trøst blir til kvaler, vår bemerkning om at han ser godt ut likeså, for bare han vet hvor meget han lider. Det stilltiende uttrykk for vårt indre nærvær kan meget ofte være den eneste mulige, fattigslige gave. Det kan også komme stunder som er dystre for den besøkende: lukkede avdelinger, opphold bak tilgitrede ruter, eller på det hvite bord. De syke med ugredd hår og fraværende blikk stiller alltid det samme spørsmål, og svaret er alltid det samme: «Kommer du igjen?» — «Ja, jeg kommer.» Og slik, en time eller to timer igjennom. Og innimellom en eneste gang noen andre ord: «Hvor vakker månen var i natt!» — Men den skinte jo gjennom gitteret. Og hvor lenge skal besøkeren nå bli? Og hvilke feil har han gjort? Den syke har sin egen tenkemåte som vi må oppspore i hvert enkelt tilfelle.

Jeg har gått gjennom moderne sykehus og beundret arkitekturens klarhet, alle innretningenes sinnrike hensiktsmessighet; den brede vindusveggen er en eneste regulierbar skive, lys og luft flyter inn. Hvor forskjellig fra Helligånds-hospitalet i Lübeck eller sykesalen i det storslagne portugisiske barokk-klosteret i Mafra, hvor de syke lå ved siden av hverandre i halvmørke, trange rom! Men de var ikke alene, rommene var åpne oventil og det samme tak hvelvet seg over dem. De syke befant seg i et livsfellesskap og var samtidig individer med egne rom. De portugisiske munkene hadde smykket veggene for sine syke brødre med blå fliser. Bildene fortalte om en

Pave Johannes XXIII på besøk i et fengselssykehus i Roma.

heligens liv, som jo alltid er en uutgrunnelig, en uendelig historie. Selv ikke gjennom en årelang betraktning tyder vi helt en slik historie. Den syke var altså aldri alene. Han hadde et bilde foran seg som minnet ham om og forbandt ham med Jesus, verdens lege. Den syke vil jo ofte slett ikke være i de friskes verden. Det kan så være at lys og luft føles som en velgjerning og påskyner helbredelsen og gjør den syke takknemlig for det. Men det finnes også lidelser som, i likhet med dyrenes, får noen heller til å flykte bort i skyggen. Lyset gjør ondt — og ondt gjør menneskenes blikk, som ser altfor godt. I rom med flere syke er belysningen et vanskelig problem. Man skal la en syk få dempe lyset når han vil, kanskje kommer da trøstende bilder frem for ham mens han ligger foran oss.

Sykdom forvises i dag til sykehusene, hvor jo også fødsel og død foregår. Det er unødvendig å si mer om sykehusenes uunnværlighet, deres beredskapstjeneste. Men da den syke ble gjort ære på av sin familie og hadde sitt rom i hjemmet, fikk han stadig besøk. Høyst beundringsverdige er de mennesker som gjennom hård selvovervinning behandler og pleier i sykehusene. Men som den ventende ved dammen i Jerusalem har den syke der ikke mer stort å si, slik han hadde det som sengeleggende omgitt av familiekreten.

Hvor vanskelig legen har det, som ofte ser det han ikke kan rope, som synes å overse hva han oppfatter ved første blikk, og som må ta imot bebreidelser for sin taushet eller sine uttalelser! Han må ikke skade de krefter som kanskje, mot all formodning, enda bor i det herjede legeme. Han må i hvert enkelt tilfelle yte en stor menneskelig innsats hvis han skal kunne hjelpe. Hvis dette menneskelig-energiske ikke allierer seg med de medisinske hjelpemidlene og understøtter dem, blir det liten tiltro til resepter og deres anvendelse. Münchernerlegen Ringel — som levet i det forrige århundre — så ennå dypere: sammen med de syke gikk han til skrifte og kommunion før han begynte behandlingen. For det finnes ingen sykdom som ikke har forbindelse med det sjelelige anlegg, med menneskets hele indre og ytre struktur.

Legen besøker altså den syke, ikke fordi det er hans yrke, men fordi han er kalt, som den geistlige er det på et rent åndelig plan. Det beste ville være om lege og prest virket i forståelse med hverandre, avgrenset sine områder i stillhet og var innstillet på, alt etter som loddet veier tyngst, å overlate ledelsen til den andre.

Det er vår, kanskje er det godt å åpne vinduet — men hvor ofte blir ikke de syke bak dem glemt. Men snart lokkes da fuglene til vinduet, de er kanskje de gladeste besøkende. Stadig tenker jeg på meisene som etter jul det siste forferdelige krigsåret, satte seg på juletreet. Ekornet hører til de elskverdige sykebesøkere, og dyrene har i det hele tatt en eiendommelig forbindelse med de lidende, noe som altfor sjelden blir påaktet og gjengjeldt

Det gis som kjent to helgener med navnet Antonius: ene-boeneren, hvis fest feires 17. januar, og Antonius fra Padua som feires 13. juni. Førstnevnte avbildes gjerne med et svin ved sin side, da djevelen en gang hadde fristet ham i svinskikkelse. Antonius av Padua fremstilles ofte med et esel ved sin side, ettersom han foretok sine prekenreiser på eselryggen.

Så var det en frankisk dominikanermunk, pater Antonius, kjent for sin slagferdighet. Da han en gang satt sammen med noen i en jernbanekupé, spurte en ung mann ham med et skjevt smil: «Si meg, pater, er De egentlig han St. Antonius med svinet eller han med eselet?»

Til alminnelig munterhet svarte pateren: «I øyeblikket iallfall han med eselet!»

av menneskene. Ekornet tripper inn gjennom vinduet og bort til kanten av divanen, setter seg på brystet til den syke med spørrende øyne, slikker på øret, klapper med den lille kjolige labben på pannen, — og også hakkespetten henter sine nøtter i sykeværelset og knekker dem på treet foran vinduet. Skapningene trekker den utstøtte tilbake i livssammenhengen. Og det gjør også grantrærne med sin susen og vinden som blåser før vårens komme.

Kanskje er et slikt øyeblikk dette dypt hemmelighetsfulle, hvor svevetilstanden mellom død og liv løses opp og helbredelsen trenger gjennom. Den syke kan vel ikke komme seg utelukkende ved egen hjelp. Det trenges en bestemt, ikke for tydelig, men nærmest umerkelig kraft i et ganske bestemt øyeblikk. Blomstene venter på vinden som ryster forsiktig opp i dem.

En barnehånd gir ofte det rette støt. Noe må komme utenfra. Den syke venter på det. Og mangens forhåpning er det at ikke vi besøker ham, men våre bønnen, særlig om nettene, i de lange, lange timer uten lyse løfter — da det er som å synke fra dyp til dyp der i ensomheten. Og likevel kan den syke merke det når vi ber Verdenslegen besøke ham.

Og så kan det skje at Guds herlighet åpenbares for ham. Verden er ikke tenkelig uten de lidendes medvirkning og støtte, og også den mest frastøtende lidelse kan bli en slik støtte. Vi gjemmer oss for den menneskelige jammers avgrunner, slik vi også unndrar fra vår bevissthet dyrenes død i slaktehallene, deres angstfylte anelser, operasjonssalenes skrekk og hver dags og hver natts død.

Men plutselig er det som om en falldør åpner seg for føttene våre, og vi selv styrter ned i den barmhjertighetsløse lidelses verden. Hvor inderlig ønsker vi ikke da at vi som har besøkt de syke for lite, selv kunne få besøk! Hvor lengter vi ikke da etter et vindpust, etter en bønn! Sykdom betyr å bli vist hen til Verdenslegen. Og de som oppfyller denne barmhjertighetens lov finner hans bud, selv om de ikke bekjenner det: De trer inn i ringen av den verdensomfattende kjærlighet.

Reinhold Schneider.

RØDE OG BLÅ STREKER

■ Det hender ikke ofte at «Dagbladet» og «Vårt Land» er enige, rent bortsett fra den ironiske og tvilsomme «tilslutning» den sistnevnte avisen gang på gang får i den førstnevntes «duste»-spalte. Enige — på alvor — er de imidlertid når det gjelder en 1. mai-preken av den lutherske sognepresten Olav Totland i Korskirken i Bergen, som noe overraskende førte til en skarp replikkveksling i Stortinget. Begge avisene har hatt en betimelig idé: å gjengi prekenen *in extenso*, så enhver i ro og mak kan gjøre seg opp sin mening.

Pius XI. kalte det engang «den største tragedie i det 19. århundres kirkehistorie» at kristenfolket i Europa — det gjelder alle konfesjoner — var så ufølsomt for industrialismens problemer og arbeiderklassens legitime krav på sosial rettferdighet og menneskeverdige kår. Det er lett for oss idag — etterpåkløke som vi er — å konstatere et misforhold mellom *rettferdigheten* og *barmhjertigheten* i disse generasjonenes etiske sans: At før man setter opp suppekjøkkener (de vil alltid tvinges!), skal en ha ydet sin *skyldighet*. Det første erstatter ikke det annet.

Innrømmelsen av denne svikt har vært et ledemotiv i kristendommens tale til vårt eget slektledd, inntil det monotone. Det er selvfølgelig et nødvendig oppgjør, selvom en noen ganger glemmer at der også fantes klartseende og radikale kristne midt i den industrielle revolusjon — en av dem var tilogmed pave.

At der fra konservativt hold reageres på den moderate og evangeliske 1. mai-prekenen til pastor Totland forbauser. Det er også litt av et vink: Kristendommen i sin alminnelighet, og Statskirken i særdeleshet gjør visst vel i å holde *alle* de politiske partier på tre skritt avstand når det gjelder dens forkynnelse. Det er kjedelig med røde streker i prekenmanuskriptet. Men de blå er ikke bedre.

BREV TIL STATSMINISTEREN

■ Der kan tenkes en og annen unnskyldning for at en statsminister ikke svarer på brev — han har mye å gjøre. I «Verdens Gang» har en innsender ved navn Nils K. Jørstad to ganger — senest 14. mai — sendt «åpent brev» til statsministeren, begge ganger uten å få svar. Det skyldes neppe tidsnød. Emnet er nemlig kildent — det gjelder statsminister Krustsjovs Norges-besøk i august. Dertil kan man jo si at brevskriveren er noe sent ute. Skulle der reises en opinion mot dette besøket, måtte det ha vært gjort før. Så bindende er den internasjonale statsskikk at bordet vel fanget allerede da vår egen statsminister, under det storpolitiske «tøværet» etter Stalins død, selv dro på goodwill-visit til Sovjet med håp om avspenning i kufferten. Siden er meget skjedd — først og fremst Ungarns martyrium. Og nå smaker gjenvissittens og gjestfrihetens forpliktelse særdeles bittert, sikkert også for det åpne brevets mottager. Avsenderen tror da heller ikke at besøket nå kan avlyses, eller at den rent offisielle gjestfriheten kan rasjoneres. Men dermed får det bli, mener han — hva det norske folk føler, bør stå klinkende klart:

«Det er enkelte ting som kan ties ihjel og andre som muligens bør ties ihjel. Etter store deler av det norske folks oppfatning faller herr Krustsjovs besøk i Norge ikke inn under disse kategorier.

I et forsøk på å forklare besøket har Deres partifelle herr Tramæl i et intervju uttalt at han synes det er riktig at vi får se herr Krustsjov her i landet slik at vi kan snakke med

ham og lære ham å kjenne. Det er i den forbindelse nærliggende å huske at kun de mest enfoldige før siste krig trodde noe ville være gavnet ved å snakke med Hitler. Tvert imot ble det hevdet med styrke og med rette at samkvem av enhver art med den tyske diktator var nedverdiggende, bl. a. fordi man derved indirekte anerkjente hans makt på brutalitetens og terrors grunn.

Det er vanskelig å se at noe annet resonnement med rimelighet kan anvendes overfor herr Krustsjov.»

Han nevner slaveleirene i Sovjet, hvor millioner går til grunne, han minner om de politiske mord og torturen som inngår i det sovjetiske system som en selvfølge. Den diktatoriske makt Krustsjov sitter inne med, gjør det ytterst enkelt å plasere ansvaret for dette. Vissheten om dette gjør det dobbelt nedverdiggende å skulle spille vertskapetets rolle: De gode miner til det slettest tenkelige spill hører ikke til de ferdigheter vi liker å finne hos våre høyeste myndigheter:

«Etter min og mange andres mening er kvintessensen i spørsmålet at det fra norsk side foreligger moralsk taskenspill i denne sak. Man kan ikke i ett åndedrag fordømme den russiske intervensjon i Ungarn og de kinesiske kommunisters like blodige opptreden i Tibet, og med neste åndedrag invitere den fremste eksponent for verdenskommunismen som æresgjest til vårt land. På den bakgrunn er det nasjonalt nedverdiggende at herr Krustsjov skal besøke oss; det er en skjensel for det norske folk at han er blitt invitert, og såvel de ansvarlige som alle vi andre bør gremme oss derved.

Det er bare et svar: Herr Krustsjov skulle aldri ha vært invitert; han bør bli kortest mulig tid; under hans opphold bør vi bidra til å la ham forstå at han som den fremste representant for den internasjonale kommunistbevegelse er en uønsket gjest.

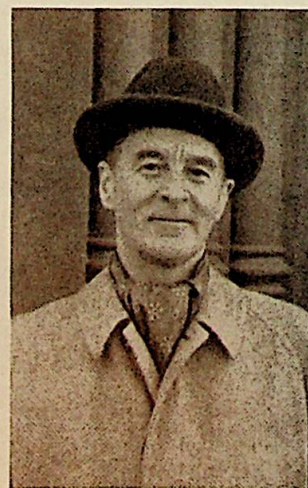
Denne parole må gjelde for alle som ikke har hatt befatning med invitasjonen eller ikke skal representere det offisielle Norge under besøket.»

SKUESPILLEREN OG NÅDEN

■ En velkjent karakteristikk, som i all sin forenkling uttrykker noe meget typisk, taler om Sveriges kirke, Danmarks *menigheter* og Norges *kristne*. I all sin knapphet er det en god huskeformular når det gjelder nyansene i den skandinaviske protestantismes sosiologi og psykologi: Svensk lutherdom er institusjonell, dansk lutherdom er — ikke minst! gjennom grundtvigianismens stedsbundne innflytelse — en utpreget *sognekristendom*, og at norsk lutherdom deler vår alminnelige folketyperiske individualisme, er ikke vanskelig å se.

Der er også adskillige grunner for å se Sverige som lutherdommens hovedland idag — fremfor det konfesjonelt splittede Tyskland. Her ser vi klarest og mest anskuelig den interessante styrkeprøve mellom en enhetlig, tradisjonell folkeprotestantisme og den moderne velferdsstats avkristningsprosess.

I de siste årene har der vært en liten, men klart tegnet konvertittstrømning til den katolske kirke innen svensk kunst og åndsliv. I det svenske «Aftonbladet» nylig pekte Børje Heed på fenomenet og nevnte endel navn, hvorav noen også er kjent hos oss: *Birgit Tengroth, Olof Molander, Sven Stolpe, Eva Bergius, Hergert Grevenius, Birgitta Trotzig, Gunnel Vallquist, Østen Sjøstrand*. Og i ukebladet «Idun» fant vi forleden et intervju med en annen kjent svensk konvertitt til katolisismen, filmskuespilleren Gunnar Bjørnstrand, som mange vil huske fra Ingemar Bergman-filmene «Sommernattens smil»,

Gunnar Bjørnstrand - «man drabbas av nåden».

«Jordbærstedet» og «Det syvende segl». Björnstrand uttrykker seg meget åpent om sine motiver for et så alvorlig skritt:

«— Det finns några uttryck som jag är grundligen trött på säger han. «Allting är relativt.» Orden «möglichen», «kanhända». Sådana svar kan man nöja sig med när man är mycket ung och helt uppfyllad av sig och sitt. Och få människor är väl med naturnödvändighet så självupptagna som just unge skådespelare. Kampen för karriären är så hård och viljan att göra något av det material man har så stor att där inte finns plats för andra väsentligheter än sådana som hör ihop med yrket.

— Man är, fortsätter han, som barnet i sandlådan, man har en miljon år att ösa med. Slutet på lekstunden förefaller så avlägset att man inte bryr sig om frågan om det finns någon fortsättning. Man nöjer sig med svaret att «sånt kan man inte veta». Det blir annorlunda när man blir äldre, då kommer insikten om alltings fåfänglighet: Nu spelar jag, nu är jag, sedan står jag kanske där, förtorkad som en sinko. Var det allt? (...) Det var helt visst inte av rökelsen, de tända ljusen och de vackra mässkrudarna han lockades. — Skådespelare är jag själv, så arrangemangen imponerar inte på mig, kommenterar han. Imponerande fann han däremot katolicismens logiska argument. En kristallklar logik — om man en gång har accepterat trosgrunden: Gud fader, den heliga ande och människans frälsning genom sonens offerdöd. Och hur gör man det?

Det gör man nog inte alls. Man drabbas av tron, av nåden, ungefär som av kärleken. — Men, påpekar Gunnar Björnstrand, nåden är också en besvärlighet. Man blir ju tvungen att ändra på ett och annat i sitt liv. Man kan inte längre vara så tolerant mot sina oarter. Man ser dem ur evighetsperspektiv. Man blir medveten om sitt ansvar för sine gärningar. Det sätts upp mycket bestämda gränser för gamle Adams framfart. (...)

— Det sägs att det tar tre generationer för att göra en gentleman, säger Björnstrand, det tar minst samma tid för att göra en god katolik. Men tryggheten är nog något av det väsentligaste i min katolska tro. Jag vet nu att det ges en fortsättning, slutet är inte oåterkalleligt. Mitt «stängsel» har jag också fått. Dessutom fyller det mig med stor glädje att tillhöra en stridbar kyrka i kampen mot en nihilistisk diktatur.

Och så tillägger han mycket försiktigt och med stor rädsla att bli missförstådd:

— Jag finner också en stor glädje i att vara på samma linje som helgonen. Att se mitt liv och världen ur samma synvinkel som de, ur evighetssynvinkeln.

Ordet Glädje återkommer ofta i samtalet. Den glädje som i bibeln omtalas som vishetens syster.

Vad man än kan säga om katolikerna — några livsfientliga puritaner är de inte.»

EN PERLE

■ Og mens vi er i Sverige: De svenske katolikkenes «tidning», med det noe skikkelige navnet «Hemmet och Helgedomen», har det siste året gjennomgått en «ansiktsløftning» som er ytterst vellykket. Som det nå fremtrer er det en perle av en trykksak både utstyrs- og innholdsmessig. En ganske særlig grunn til tekstreklame gir «H&H» oss ved nylig (15. mai) å sende ut et levende og interessant *Sigrid Undset*-nr. som er originalt redigert. Redaktøren, pastor J. Theeuwes, er gammel Undset-kjenner og -entusiast, og legger frem stoff som lykkelig vever sammen kjente og ukjente ting, blant annet noen utdrag av privat korrespondanse med forfatterinnen — intet oppsiktsvekkende, men ikke desto mindre en liten bit til en større mosaikk. Her er også — hva få visste — en anmeldelse av *Sigrid Undset's «Gymnadenia»* og «Den brennende busk» som pater A. J. Lutz engang skrev i det franske tidskriftet «La Vie Intellectuelle». Og her er bruddstykker av hennes tildels ublide debatt med erkebiskop Nathan *Söderblom*. Sistnevnte var medlem av Svenska Akademien — «De Aderton» — som vel ett år etter sammenstøtet ga *Sigrid Undset* Nobelprisen. Nytt for undertegnede er det at man nu kjenner Nathan *Söderblom's* stemmegivning angående *Sigrid Undset*, idet den fremgår av den svenske forfatteren og kunsthistorikeren Carl Gustaf *Laurin's* etterlatte korrespondanse, som ble offentliggjort i 1946. Under 17. november 1928 skrev *Laurin* til sin venn justitieråd Axel *Edelstam* som følger:

Käre Axel!

Först och främst tack för den synnerligen angenäma mid-dagen i går, icke minst för placeringen... Mycken glädje hade jag också såväl av Rosenberg som av Bööken (litteraturhistorikeren Fredrik Böök). Den senare var så itänd över akademikamraternas nedrighet, över Hans Helighet ärkebiskopen och de andra, Österling, Albert Engström, Karlfeldt, att han tycktes velat kasta yxan i sjön och draga hädan från akademien. Herregud en sån temperamentsfull herre.

Nu gick emellertid allt väl. Ärbiskopens försök att hindra den heliga Sigrid från Lillehammer — hennes katolicism gör honom nervös, vidsyntheten stannar vid den heliga katolska kyrkan — omintejordes genom Bööks machinationer. Den katolske guden behöll valplatsen — —.

Vi får vel tro at klimaet har bedret seg i Norden i de 30 årene som er gått siden dette ble skrevet. Selvom det altså i det store og hele er de «ukristelige» vi har å takke for det!

Fr. Candidus.

MALTESERORDENEN I SKANDINAVIEN

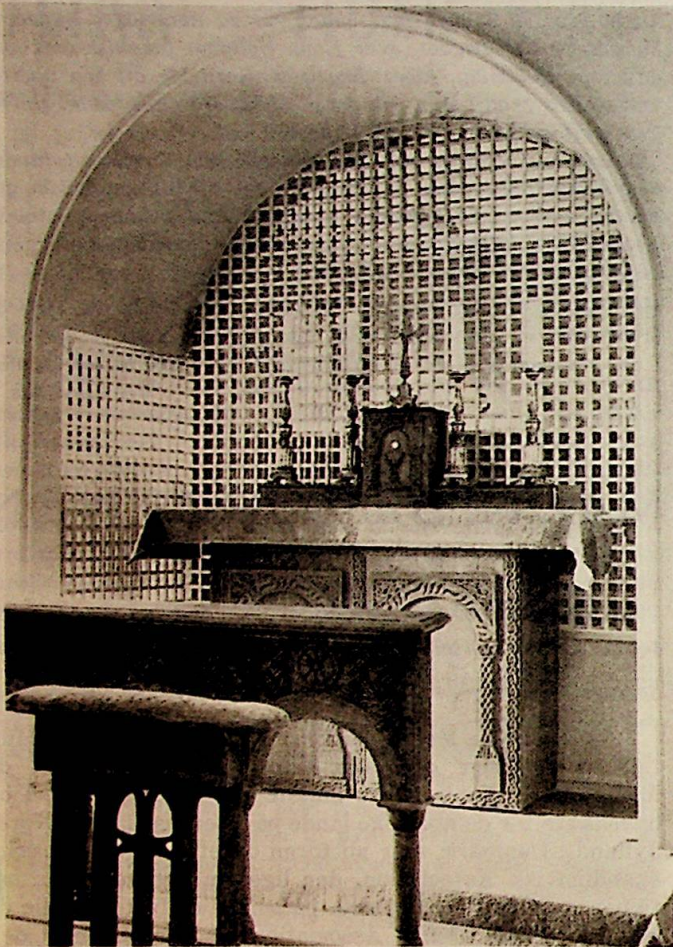
Vi har mottatt nedenstående i forbindelse med en påtenkt gjenopprettelse av en nordisk avdeling av den ærverdige Malteserorden:

Den Suveræne Malteserorden (L'Ordre Souverain, Militaire Hospitalier de Saint-Jean de Jérusalem, dit de Malte), der som tidligere omtalt har fået eget kapel og hovedsæte for de nordiske lande på Voergaard slot i Nord-Jylland i Danmark, står nu foran oprettelsen af en særlig skandinavisk Association, der ligesom det ved reformationen opløste Priorat Dacia påtænkes omfattende alle de nordiske lande. Denne Association vil samtidig med deltagelsen i Ordenens fælles internationale virksomhed få den selvstændige virksomhed at udføre katolsk arbejde i Skandinavien, og hermed altså også i Norge, hvor Ordenen i middelalderen havde en blomstrende virksomhed med basis i klosteret Värna, og hvor den gerne påny vil gøre en indsats, selvom denne i begyndelsen næppe vil kunne blive af større omfang.

Ordenen, der traditionelt alene omfatter adelige, men dog også optager andre, der gennem deres virke har vist sig at være i besiddelse af en sindets adel, har til formål at fremme Guds ære ved helliggjørelsen af sine medlemmer, ved tjeneste for Troen og den Hellige Stol og ved hjælp til Næsten, særlig til syge, flygtninge og forældreløse børn, og ganske specielt da hjælpen til sårede og forulykkede under krig og naturkatastrofer, hvorved Ordenen har ydet sin måske vigtigste indsats, stedse ud fra principet om ligelig hjælp til alle uanset nationalitet, race stand eller religion.

Ordenen opretholder imidlertid også et verdensomfattende missionsarbejde og yder i forbindelse hermed i videst muligt omfang støtte til katolske skoler og oplysningsvirksomhed, hvad der måske i Skandinavien kan findes mere påkrævet. Også dette arbejde har sine gamle traditioner. På Malta havde Ordenen jo således endog eget universitet.

Nærmere oplysninger om Ordenen og den i Skandinavien påtænkte virksomhed kan fåes hos Ordenens Befuldmægtige for de skandinaviske lande, cand. jur. et polit Per von Holstein, Bredgade 67, København.

Nærmere kommer de skønne ord,
 nærmere, for her er stillheten
 dypere enn andre steder,
 her er stillheten
 våre øyne og våre hender,
 her er stillheten vårt speil.
 Hva vet vi om natten
 annet enn at den er mørk?
 Men natten er ikke mørk.
 Natten er stillhetens
 føderum.

Odd Abrahamsen.

*J*eg vil høre hva Herren min Gud taler i meg (Salm. 84, 9; 85, 9). Salig er den sjel som hører Herren tale i seg og av hans munn tar imot trøstens ord! Salige de ører som fornemmer den bankende åre av Guds hvisken og av denne verdens mumlen intet merker! Lykksalige de ører som lytter, ikke til den rosten som lyder ute, men til sannheten som belærer i det indre! Salige de ører som er lukket for de ytre ting, men er vendt imot de indre! Salige de som trenger gjennom de indre ting og ved daglig øvelse mer og mer legger vinn på å gjøre seg i stand til å gripe de himmelske hemmeligheter! Salige de som stunder etter å ofre seg for Gud og ryster seg løs fra all verdens hindring!

Gi akt på dette, min sjel, og lukk din sanselighets dører forat du kan høre hva Herren din Gud taler i deg. Dette er hva din elskede venn sier: Din frelse det er jeg (Salm. 34, 3; 35, 3), din fred og ditt liv. Hold fast ved meg, og du skal finne fred. La fare alle forgjengelige ting og søk de evige. Hva annet er alle timelige ting enn forføreriske? Og hva hjelp vil du få av alle skapninger hvis du blir forlatt av Skaperen? Idet du altså fornekker alt, skal du overgi deg til din skaper i kjærlighet og trofasthet, forat du kan gripe denn sanne lykksalighet.

Tal, Herre for din tjener hører (1. Sam. 3, 10). Din tjener, det er jeg; gi meg forstand at jeg kan kjenne dine vitnesbyrd. (Salm. 118, 125; 119, 125). Bøy mitt hjerte til ordene av din munn; la din tale flyte som dugg. Israels barn sa en gang til Moses: Tal du til oss, og vi vil høre; la ikke Herren tale til oss, at vi ikke må dø (2. Mos. 20, 19). Ikke således, Herre, ikke således ber jeg deg, men heller med profeten Samuel bønnfaller jeg deg ydmykt og inderlig: Tal, Herre, for din tjener hører.

La ikke Moses eller noen av profetene tale til meg, men tal du heller, Herre min Gud, du som gir ånd og lys til alle profeter; for du alene kan undervise meg fullkomment uten dem, men de kan uten deg intet utrette. De kan nok la ordene lyde, men ånden bringer de ikke. Vakker er det de sier, men hvis du tier, tenner de ikke hjertet i glød. Bokstavene gir de, men du åpenbarer meningen. Hemmelighetene fører de frem, men du lukker forstanden opp for tegnene. Budene forkynner de, men du gir hjelp til å oppfylle dem. Veien viser de, men du gir kraft til å gå den. De virker bare i det ytre, men du belærer og oppluser hjertene. De roper med ord, men du gir hørselen evne til å forstå. Derfor skal ikke Moses tale til meg, men du, Herren min Gud, evige sannhet, forat jeg ikke skal dø og bli uten frukt, dersom jeg bare blir formanet i det ytre og ikke oppglødd i det indre, forat det ikke skal bli meg til dom det ordet jeg har hørt, men ikke gjort, som jeg har kjent, men ikke elsket, som jeg har trodd, men ikke holdt. Tal derfor, Herre, din tjener hører; for du har det evige livs ord (Joh. 6, 69). Tal derfor hva du vil til trøst for min sjel og til forbedring av hele mitt liv, deg til lov og ære og evig heder.

Thomas a Kempis: «Kristi etterfølgelse».

ET SISTE LYSENDE STJERNESKUDD

Johannes Jørgensen: «Orion over Assisi og andre efterladte Arbejder.» — Redigert av Carl Bergstrøm-Nielsen, 175 s., d.kr. 16.75, Gyldendal, København 1950.

Det er nå gått 3 år siden den store danske dikter Johannes Jørgensen døde. I de fleste nekrologer ble han berømmet for sin følsomme lyrikk og for sine våre naturstemninger. Mange vil imidlertid først og fremst huske ham som en stor talsmann for den universelle kristenhet og det katolske livssyn. Mange er de nordboere som har fått vakt sin interesse for den katolske Kirke gjennom Johannes Jørgensens diktning: de herlige skildringer fra Umbria «Rejsebogen» og «Pilgrimsbogen», de betagende «Lignelser», og de livsnære helgenbiografier «Den hellige Frans af Assisi», «Charles Foucauld», «Don Bosco» m. fl. Johannes Jørgensen har også i noen mesterlige gjendiktninger bragt «fremmede frugter» til Norden, bl. a. to av Papinis lysende mesterverker.

Ved sin død etterlot Johannes Jørgensen en mengde artikler og dikt som han ikke hadde fått publisert i boks form. Et utvalg av disse etterlatte arbeider som tidligere har vært offentliggjort i artikler i aviser og tidsskrifter, er nå blitt samlet i boken «Orion over Assisi», redigert av Carl Bergstrøm-Nielsen.

Boken inneholder en rekke litterære essays, bl. a. om Shakespeare og Goethe, om Chesterton og Verkade, om Drachmann og Helge Rode, om Strindberg og Bjørnstjerne Bjørnson. Særlig interessante er artiklene om Georg Brandes og anmeldelsene av enkelte arbeider fra Johannes V. Jensens hånd og ånd.

«Orion over Assisi» gir videre en del glimt fra forfatterens barndom og hans hjemland og fra hans arbeid som dikter. Den gir også noen riss fra hans mange opphold i utlandet, i første rekke fra Assisi, hans annen hjemby — den by som han var så sterkt knyttet til og som hedret ham ved å utnevne ham til æresborger.

Bokens siste avdeling bringer mange vakre og følsomme dikt, som i likhet med artiklene i denne boken stammer fra ulike avsnitt i dikterens liv.

Bokens tittel er hentet fra åpningsartikkelen — en skildring av en stjernenatt i Assisi. Tittelen kan vel også sees symbolsk — som en skildring av den stjerne som Johannes Jørgensen så lyse for seg i sin ungdom og som han fulgte frem til Assisi og Roma — den stjerne som har gitt sitt klare skinn i mange av hans uforglemmelige bøker og som han har fått mange nordboere til å oppdage på det vrirlende himmelhvelv. «Orion over Assisi» er et nytt, siste stjerneskudd fra byens danske æresborger — et lysende og opplysende stjerneskudd.

H. R.

DET VAR EN GANG EN BY...

DET VAR EN GANG EN BY. Et billedhefte om det gamle Oslo. - Utgitt av Oslo Bymuseum.

Under redaksjon av Harald Hals II, Bernt C. Lange og Inger Solberg har Oslo Bymuseum utgitt en lekerboken av et billedhefte om det gamle Oslo — 48 sider på kunsttrykkpapir.

Heftet åpner med en elegant innføring i det historiske Oslo, der Harald Hals, bymuseets våkne direktør og

«Kjenn din by's» utrettelige trubadur, med smittende kjærlighet besynger Harald Hårdrådes by. Mesterlig er fru Anna-Stine Hals' lay-out som samstemmer bilder og tekst til en kavalkade som burde lokke gammel og ung ut i feltet — til Gamlebyen, Hovedøya, Akershus og Gamle Aker kirke, med et kompletterende besøk i Universitetets Oldsaksamling.

En fomler litt i begynnelsen når det gjelder henvisningene til illustrasjonene, men etterhvert blir leseren dus med systemet, og blader og leser med stadig fryd. Der de opprinnelige skatter ikke er på plass (gått i muld eller ført annetsteds hen), hentes illustrerende bilag fra paralleller ellers fra, slik at bildet av det gamle Oslo blir så levendegjort som overhodet mulig.

Et helt igjennom sympatisk, inspirerende og i innbydende grad orienterende hefte — men med et omslag som minner om en av Suomis tusen sjøer.

I. H. K.

Spesifisert regning

Kirken i landsbyen var meget gammel, og bilder og statuer hadde fått merke tidens tann. Sognepresten besluttet seg omsider til å la foreta en overhaling, og anbudet lød på 130.00 kroner. Menighetsrådet insisterte imidlertid på en spesifisert regning som bilag til regnskapet, hvorpå den mottok følgende humoristiske oppstilling fra den velvillige utfører:

Nye stjerner på himmelen	Kr. 17.00
Forlenget Abrahams skjegg + forsølving	> 20.00
Nye vinger til engelen Gabriel	> 20.00
Stoppet skjorten til Den forlorne sønn	> 6.00
Renset Rødehavet for avfall	> 15.00
Vasket ypperstepresten	> 10.50
Dreiet nye horn til Djevelen	> 16.00
Innsatt ny tann på Peter	> 3.50
Malt trinnene på Jakobs stige	> 7.00
Oljet og bemalt den hl. Theklas ansikt	> 15.00

Kr. 130.00

UNGDOMSFORBUNDETS GENERALFORSAMLING

Ungdomsforbundet hadde generalforsamling i Oslo den 2. og 3. mai. Følgende ble valgt: *Helge Erik Solberg* (formann), *Jorunn Hiorth*, *Ole Solberg*, *Karl Zimmermann* og *Anne-Lise Strøm*. — Suppleanter ble: *Turid Iversen*, *Kay Vodahl* og *Gurli Hoeg*.

Generalforsamlingen vedtok å forandre forbundets navn fra «Norsk Katolsk Ungdomsforbund» til UNGE NORSKE KATOLIKKERS FORBUND. Det gamle navnet hadde visse mangler, man kunne f. eks. ikke finne en brukbar forkortelse som ikke kom i konflikt med forkortelsen av andre forbunds navn. Det nye navn skal forkortes til UNKF.

På generalforsamlingen la en lovkomité frem et forslag til revidering av forbundets lover. Lovforslaget ble enstemmig vedtatt med små endringer. Den nye loven trådte i kraft den 21. mai ved Biskopens godkjennelse.

UTLANDET

VATIKANET

Kommisjon forbereder kirkemøtet.

Pave Johannes XXIII har nedsatt en kommisjon som skal forberede det økumeniske konsilium. Dens oppgave blir å etablere kontakter med verdenskirkenes biskoper og de romerske kongregasjonene, og drøfte og rådslå med disse. Kommisjonen skal dessuten utarbeide hovedlinjene for de forskjellige spørsmål som skal behandles på kirkemøtet, og innhente betenkninger og uttalelser fra teologiske og kirkerettslige fakulteter ved katolske universiteter. Videre har den fått i oppdrag å arbeide med forstudier for sammensetning av de forskjellige organer, komitéer og sekretariater.

Kommisjonens formann er kardinalstatssekretær Tardini. Øvrige medlemmer er: Mgr. Ferretto, assessor i Konsistorialkongregasjonen, pater Coussa, assessor i Kongregasjonen for Østkirken, mgr. Zerba, sekretær for Sakramentkongregasjonen, mgr. Palazzini, sekretær for Konsilkongregasjonen, pater Larraonu, sekretær for Ordenskongregasjonen, mgr. Sigismondi, sekretær for Kongregasjonen til troens utbredelse, mgr. Dante, prosekretær for Rituskon-

gregasjonen, mgr. Samoré, sekretær for Kongregasjonen for ekstraordinære kirkelige anliggender, mgr. Staffa, sekretær for Studiekongregasjonen, pater Philippe, assessor i Det hl. offisium. Mgr. Felici er kommisjonens sekretær.

Ikke så mange privataudienser.

Det er bekjentgjort fra den pavelige kammarmester, som har med de pavelige audienser å gjøre, at spesielle- og gruppeaudienser heretter bare vil bli gitt unntagsvis da det ankommer så mange anmodninger at det er umulig å imøtekomme alle. Det oppgis at Paven først og fremst må gi audienser for kardinalene og medlemmene av den romerske kurie, og for de biskoper som kommer til Roma på ad Limina-besøk. «Man må huske», sies det i bekjentgjørelsen, «at Hans Hellighet har en stor mengde apostolisk arbeide i tillegg til den tid han bruker til audienser, som alene tar fem timer av hans dag.»

Ny tjensteordning for Sveitsergarden.

7. august trer en nye tjensteordning i kraft for Pavens garde. Den er utarbeidet av en særkommisjon og skal erstatte den nåværende ordning som ble utstedt i mars 1914 under pave Pius X.

Mens den gamle tjensteordning inneholdt bare 59 artikler, omfatter den nye 167 artikler. Nyordningen medfører en forminskelse av antallet gardister fra 133 til 100. Mot tidligere seks blir det nå bare fire offiserer i tjeneste. Antallet underoffiserer blir derimot forhøyet fra

12 til 23. Antallet gardister som bærer hellebarder blir bare 70 mot før 110. Også permisjoner og syketrygd er blitt revidert, og rettigheter og plikter som tidligere ble overholdt i følge sedvaner, er blitt fastsatt. Uniformene som ble tegnet av Michelangelo, blir uforandret.

Det greske kongepar hos Paven.

For første gang på 250 år har Grekenlands statsoverhode vært i pavelig audiens. Den forrige audiens fant sted i 1439, da keiseren av Bysants, Johannes VIII Palæologus, ble mottatt i Vatikanet.

Prestene i Øst får støtte.

Erkebiskopen av Wien, kardinal König, og erkebiskopen av Salzburg, dr. Rohrbacher, samt pater van Straaten, har vært i audiens hos Paven. Den sistnevnte er den her i bladet tidligere omtalte grunnlegger av byggeordenen og han har også tatt initiativet til en hjelpeaksjon for prestene bak jernteppet.

Pave Johannes XXIII innhentet ved denne anledning grundige opplysninger om hjelpen til prestene i øst, og ga tilsagn om sin personlige støtte. Han meddelte til slutt den apostoliske velsignelse for pater van Straaten og hans arbeide.

Paven lærer engelsk.

Nesten daglig tar pave Johannes XXIII undervisning i engelsk.: Da de amerikanske biskoper var i audiens under sine «ad limina»-besøk, sa Paven at han håpet å kunne tale engelsk om et års tid.

Det er mgr. Ryan i Statssekretariatet som underviser Paven. På sitt arbeidsbord har Paven liggende en engelsk utgave av Thomas a Kempis' Kristi Etterfølgelse, som han regelmessig leser i.

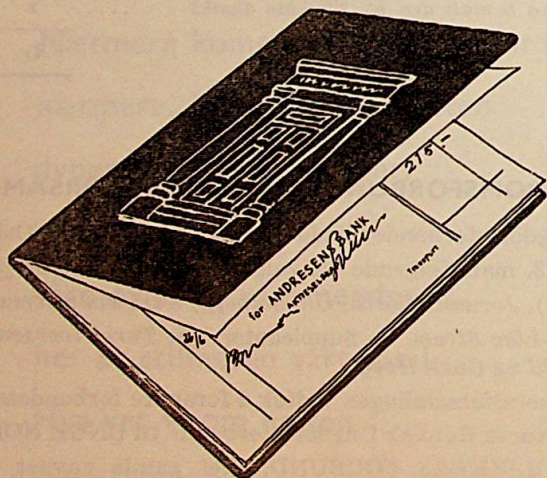
Paven overraskende i Frascati.

Like over pinsen innfant pave Johannes XXIII seg overraskende i et sykehus i Frascati, litt utenfor Roma, for å besøke den tidligere internuntius i Syria, erkebiskop Pappalardo. Paven kjenner erkebiskopen fra lang tid tilbake da han selv var apostolisk utsending i Tyrkia.

Erkebiskop Pappalardo har vært på sykehuset et par måneder. Pavens besøk var helt uventet, men nyheten om hans ankomst spredte seg fort i landsbyen, og fra et vindu på sykehuset velsignet han folkemengden utenfor.

Da paven reiste tilbake til Roma, besøkte han et kamaldulenserkloster som ligger fire km. fra Frascati. Han hadde

Ved DÅP eller
KONFIRMASJON

En BANKBOK er
DEN BESTE GAVE

ANDRESENS BANK
AKTIESELSKAP
OSLO

Gjør Deres
venner
til
ST. OLAVS
venner!

Vi planløser:

Storkjøkken - Kantiner og bedriftsbespising
Kjøle- og fryselagring

Vi leverer:

Maskiner og utstyr for storkjøkken
Kafeteriadisker og serveringsutstyr - Kjøle-
og fryseanlegg

LEHMKUHL
NEDRE VOLLGATE 3, OSLO

deltatt i en retrett i dette kloster for 50 år siden. Det er eremittmunker — benediktinere som følger den strengeste regel — som har klosteret. De bor i hver sine eneseller. (KNA)

Russiske turister i pavelig audiens.

Russiske turister som kom til Italia i midten av mai med båt til Napoli, deltok i en pavelig generalaudiens under oppholdet i Roma. Like før hadde de gått igjennom Vatikanets museer. (KNA)

BELGIA

Skolestriden fikk en heldig slutt.

Den fem år gamle strid om de katolske skolene i Belgia er endt med et godt resultat med en lov som ble vedtatt med 196 stemmer mot 2 (kommunister) i det belgiske parlament. Striden begynte i 1954, da en regjering av sosialister og liberale reduserte statsstøtten til de katolske skoler betraktelig.

Det er nå godkjent at foreldre selv skal få velge skoler for sine barn, og de katolske skoler vil få like stor statsstøtte som de offentlige og kommunale skoler. Foreldrene har nå rett til å velge en skole for sine barn når den finnes innenfor en passende avstand fra hjemmet. Hvis et tilstrekkelig stort antall foreldre ber om det, kan det opprettes en ny statsskole eller privatskole. I henhold til den nye lov skal alle offentlige og private skoler gi elevene to timers ukentlig undervisning i religion eller moralære hvis et tilstrekkelig stort antall foreldre ønsker det.

CHINA

Skisma eller katakomber.

Osservatore Romano har i en artikkel om de kinesiske katolikker fastslått at Kirken i China står foran enten et skisma eller katakombene. De kinesiske kommunister ser ingen forskjell mellom Vatikanet som kirkestat og Vatikanet som midtpunkt for katolisismen, og forlanger at de kinesiske katolikker løsriver seg fra Roma. En løsning på denne tingenes tilstand finnes ikke lenger. Et brev fra China gjør det klart at nødstilstanden der har nådd høydepunktet. Samtidig vitner det om de kinesiske katolikkers urokkelige troskap mot Paven. Ordrett står det i brevet: «Vær ubekymret for vårt legemlige vel, men be for vår sjelefrelse. Vi befinner oss ved Babylons bredder. Vi er beredt til å lide for Kirkens store familie. La den Hellige Far få vite at vi holder av ham og at vi alltid er nær ham i våre tanker.» (KNA)

DE FORENTE STATER

«Religiøst liv» utstilles i Sovjet-samveldet.

På en amerikansk utstilling som for tiden finner sted på en stor messe i Moskva er det også en avdeling som viser det religiøse liv i De forente stater. Det ble gitt uttrykk for misnøye over

at det ikke ble fremvist noe av amerikansk religiøst liv i Amerikas paviljong på verdensutstillingen i Brussel sist sommer, derfor skal det skje desto grundigere på utstillingen i Moskva i år. Foruten moderne kirkearkitektur og Kirkens betydning i det amerikanske samfunnsliv, skal russerne først og fremst få se hvor stor vekt amerikanerne legger på retten til fri religionsutøvelse. (KNA)

Tidligere sendemann ved Vatikanet død.

President Roosevelts personlige representant ved Vatikanet, og president Trumans fra 1939 til 1950, Myron C. Taylor, døde i begynnelsen av mai. Han var også president Eisenhowers spesielle utsending for året 1953.

Myron C. Taylor ankom til Roma like før jul det første krigsåret og avsluttet sin misjon ved Vatikanet temmelig nøyaktig ti år senere. Dens store betydning er det blitt gitt uttrykk for både av pave Pius XII og president Roosevelt i den dokumentariske beretning som er utgitt senere, og i 1953 utga Myron Taylor sin korrespondanse med president Truman. Den viser at president Truman hadde håpet på en permanent amerikansk representasjon ved Vatikanet.

Over 39 millioner katolikker.

I De forente stater er det nå 39 505 475 katolikker av en befolkning på ca. 175 millioner. Dette tall omfatter også USA-diplomater og militære i utlandet. Av de 39,5 millioner katolikker er 37 285 975 bosatt i de 48 stater i De forente stater, 219 500 i Alaska og på Hawaii og over 2 millioner i utlandet. For ti år siden var antallet katolikker bare 26 718 343. Alle disse tall er hentet fra den nye utgaven av den katolske oppslagsbok som New York-forlaget Kennedy & Sons nylig har sendt ut. (KNA)

GRØNLAND

Katolsk virksomhet opprettet.

Tre nordamerikanske prester av Oblatkongregasjonen har overtatt et sogn i Danmark, og skal derfra opprette den første katolske virksomhet på Grønland siden Reformasjonen. Biskop Suhr i København har dessuten friggitt to danske medlemmer av Oblatkongregasjonen for Grønland.

Grønland, som sorterer under Københavns bispedømme, er i dag nesten utelukkende protestantisk. Området ble kristnet omkring år 1100, og i 1124 ble den første biskop av Thule vigslet, som dengang sorterte under den erkebiskopelige stol Hamburg-Bremen.

Den eneste kirke hvor det nå holdes katolske gudstjenester på Grønland ligger på Thule, hvor det er et amerikansk luftstøttepunkt. Da en tredjedel av de amerikanske soldater er katolikker, har de sin egen prest der. Kirken blir vekselvis benyttet også av to andre religionssamfunn. (KNA)

ISLAND

St. Josefssøstrene bygger.

I Reykjavik har St. Josefssøstrene satt i gang reising av et tilbygg for å få flere sengeplasser på sitt sykehus. Sykehuset ble åpnet like etter århundreskiftet, og gjaldt lenge for å være det største i landet. På Island er det rundt 500 katolikker nå.

ITALIA

Pater Pio syk.

Den kjente pater Pio fra Petralcina, kapuciner munk i klosteret San Giovanni Rotondo, har i den senere tid vært så syk at det har gitt grunn til engstelse. Han har plevritt og har også hatt en alvorlig lungebetennelse. Legene har gitt ordre om absolutt ro.

JAPAN

Det gamle Testament på japansk.

For første gang foreligger nå en katolsk oversettelse til japansk av Det gamle Testament. Det er blitt en stor firebinds-utgave. Oversettelsen ble betrodde fransiskanerne i Sapporo på den japanske biskopkonferanse i 1947.

Det nye Testament ble allerede i 1910 oversatt til japansk av den belgiske pater Raguet. (KNA)

PORTUGAL

Kristus Konge-statue avslørt.

17. mai ble en imponerende Kristus Kongestatue høytidelig avslørt ved bredden av elven Tejo, vis å vis Lisboa. Statuen er resultatet av et løfte som de portugisiske biskoper ga i 1940 — de lovet da å reise et slikt monument hvis Portugal kunne bli spart for krigen. I anledning avsløringen sendte paven Johannes XXIII et radiobudskap på portugisisk.

SVERIGE

Krusifiks fra middelalderen oppdaget.

I sognekirken Dagsberg fant man nylig et vel bevart krusifiks fra middelalderen. Det er åpenbart kommet til Sverige i det 14. århundre fra Tyskland.

Da kirken ble restaurert for kort tid siden, viste det seg at den står på fundamentene av en trekirke fra det 12. århundre og en gotisk stenkirke fra det 13. århundre. (KNA)

SÅ TYNT OG
SPRØTT
SOM
ALDRI
FØR...
IDEAL

THORALF JOHANSEN & SØNNER
BYGGMESTER- OG ENTREPRENØRFORRETNING

Telefon 23 410 - Hamar

HAMAR

Celeber doktordisputas.

Den 22. mai forsvarte Sven Stolpe sin store avhandling «Från stoicism till mystik. Studier i drottning Kristinas maximer».

Interessen for disputasen var så stor at det måtte tys til den største salen som Uppsala universitet kunne disponere.

TYSKLAND

Kirkemusikere samlet i Berlin.

I nærvær av representanter for begge konfesjoner ble en kirkemusikk-kongress åpnet i Berlin i slutten av mai. Over 2000 musikere og teologer fra Øst- og Vest-Tyskland deltok. Foruten en rekke foredrag, var det arrangert 25 konserter hvor 10 kirkekor og fire instrumentensembler medvirket. Den forrige kirkemusikkseksjon av lignende art fant sted i 1927.

Særlig oppmerksomhet vakte en kantate, «Laetare», av Reinhard Schwarz-Schilling, som ble fremført under medvirkning av koret fra Den pavelige høyskole for kirkemusikk i Regensburg. (KNA)

ØSTERRIKE

Nestor for den østerrikske presse død.

Dr. Friedrich Funder, de østerrikske journalisters nestor og en ledende katolsk skribent, er død 86 år gammel. I de senere år har han også utgitt det kjente katolske kulturpolitiske ukeskrift «Die Furche». Dr. Funder har gjennom

sin journalistiske virksomhet helt siden tiden før den første verdenskrig vunnet stor anerkjennelse langt utenom Østerrikes grenser. Siden 1947 har han vært formann for den østerrikske fag- og tidsskriftspresse, fra 1950 viseformann for Den katolske presses verdensunion og fra 1953 medlem av den østerrikske biskopkonferanses presseråd.

Før første verdenskrig var dr. Funder sjefredaktør og medutgiver av Wieneravisen «Reichspost». I 1934 ble han utnevnt til statsråd. Under den tyske besettelse av Østerrike ble han arrestert og sendt til konsentrasjonsleirene Dachau og Flossenbürg. Etter den annen verdenskrig kunne han starte virksomheten igjen i det kjente forlaget Herold i Wien. Ved siden av alt dette fikk han også tid til å skrive bøker, og har bl. a. utgitt et tobinds memoarverk, «Vom Gestern

FREDRIKSTAD BLIK- & METALVAREFABRIK

Andresen & Müller

Mek. Verksted - Blikkemballasje og metallvarer av enhver slags - Jernfat i alle størrelser og for ethvert øyemed - Isenkramartikler - Elektrisk og Autogensveisning - Stanseartikler.

ins Heute», og «Als Österreich den Sturm bestand». Han ble tildelt en rekke utmerkelser og ordener. (KNA)

BERGEN

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk
Solheimsgt. 11
Tlf. 99 016 Bergen

HOPSDAL & DAHL A/S
Aut. Installatør, Radio-
og Utstyrsforretning
TORNØEGÅRDEN - BERGEN

L. W. TORNØE A/S
Papirhandel
Bergen

Størst utvalg i
moderne kjøkkenmaskiner

DIDR. ANDERSEN & SØN A/S
Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090

Johan H.
BENTZON
A/S
En gros - Telefon 10106

All slags
skadeforsikring

1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

BERGEN

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482

Sølv for
alle
anledninger

Theodor Olsens Efff.
JUVELER SMASTRANDGT 4
BERGEN

ERLING KRAGE A/S
PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

BERGEN

Når det gjelder
STRØMPER

T. Beyer

BOK-OG PAPIRHANDEL AKSJESELSKAP

Strandgt. 4 - Telefon 15020 - Bergen

SVERRE W. MONSEN

Manufakturvarer - Sengeutstyr

NYGÅRDSGT. 4

HAMAR

NEBB

NEBB's HAMAR-AVDELING A/S
HAMAR

Fotograf

CARL NORMANN

Hamar

TRYGVE MOE

Frukt og Tobakk

Tif. 23 965

JOHS. LIE

Kjøttforretning

Hamar
Tif. 23 939

ARNE BØRRESEN

Torvgf. 32

Tif. 23 119 - 22 128
HAMAR

BRODERIHUSET - HAMAR

EBBA ANDRESEN

Tif. 23 367 - Torggt. 51

KR. MOHN

Urmaker - Optiker

Hamar

Trygve Larsen

CIVILINGENIØR

Byggeledelse m.v. Tif. 22 584

Erling Vold

Magasinet for damer

Hamar

A. JOHANSEN

Maskiner - Jernvarer - Kjøkkentøy
Byggningsartikler

Stortorvet

HAMAR GLASSMAGASIN A/S

Telefon 23056

O. WIIK

Herreutstyr - Skotøy

Ø. Torv - Hamar

**Stortorvets
Frukt & Cigarforretning**

O. E. ALM

Hamar - Tif. 23 237

**HAMAR
PAPIR OG MUSIKKHANDEL**

Musikkinstrumenter
Noter - Plater

SIGV. SØRENSEN

KOLONIALFORRETNING

Spesialitet: Kaffe

Tif. 23 472

**HUGO
OFFSTEN
AMAR**

Handelsgartneri og Blomsterforretning

Tif. 23 680 - 23 086

O. FUGLSETH

HANDELSGARTNERI OG
BLOMSTERFORRETNING

Hamar - Tif. 23 079 - 23 370

Hedmark Cementvarefabrik

E. GRILL FASTING

Hamar

Elverum - Stange - Kongsvinger

VESTBYENS KOLONIAL

Telefon 23 339 - 23 362

HAMAR

HEDMARK MEIERI

HAMAR

Melk, Fløte, Smør, Ost
Diplom-Is
Centralbord 21 540

HAMAR

BRYGGERI

KNUTSTAD & HOLEN

FISK OG VILT

Hamar

ARNE BORGLUND

Bok- og Aksidenstrykkeri

HAMAR - TLF. 23 858

Ingeniør- og Rørleggerforretning

JARNT JENSEN

Strandgt. 53, Hamar

Telefon 21 520

Ole J. Lie

BARNETØY - GARDINER

Tif. 21 773 - Torvgaten 14 - Hamar

Chr. Platou Murstad

HAMAR

Tif. 21 600

HAMAR FARVEHANDEL

Etablert 1865

Strandgaten - Tif. 21 015

HAMAR

Stökken's Bokhandel

HAMAR

Har **DE** betalt kontingenten for i år?
Hvis ikke, vennligst husk det **før** ferien! Kr. 18,-. Postgiro nr. 15986.
St. Olavs eksp. Akersv. 5, Oslo.

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!

Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi også
den tidligere
adresse!

*All slags
forsikring*

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

NOBENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

ERLING MOE

God fisk

SØREN HANSSEN
Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo
Telefon 33 77 34

E. M. JACOBSEN
Bakeri & Conditori

Akersgt. 67

WISBECH
ARTIFISIELL SMÅ

Majorstua - Oslo
MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

Melitta

KAFFETRAKTER

og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE

Wittusen & Jensen a.s

Trykkeri — Kontorrekvisita — Systemer

A/s E. Sunde & Co. Ltd.

Oslo

Alt i rørbransjen

Jens J. Andersen

OSLO - CENTRALBORD 68 34 00

Beste leverandør av

KJØTT-FLESK-PØLSEVARER

Johan Olsen & Sønner

Murmester-, Ingeniør- & Entreprenørforretning

Etabl. 1896

KONGENSGT. 17 VII - SENTRALBORD 429990